

VIRTELÄN VIESTI

N:o 52/ 14.12.2019

Pelkosten sukuseuran tili FI28 8146 9710 0190 26

www.pelkostensukuseura.fi

www.pelkostensukuseura.com

Vuosikokous 2020

Sukuseuramme jäsenkokous pidetään kolmen vuoden välein. Tämän vuoden vuosikokous pidettiin Kokemäen Pitkäjärvellä 5. syyskuuta. Paikka vaihtoi alkuperäisestä Korona-epidemian vuoksi. Pitkäjärvi tarjosi väljät ja turvalliset tilat kokoontua ja paikalle oli saapunut noin kaksikymmentä aikuista ja lähes saman verran lapsia.

Sukuseuran puheenjohtaja Heikki Pelkonen avasi kokouksen toivottamalla kokousväen tervetulleeksi. Pidettiin hiljainen hetki edellisen kokoontumisen jälkeen poismenneitten suvun jäsenien muistolle. Säntömääräisen kokouksen puheenjohtajaksi valittiin Jussi Pelkonen. Kokouksessa käytiin lävitse edellisen vuosikokouksen 2017 jälkeiset toimintakertomukset ja tilinpäätökset. Vahvistettiin jäsenmaksuksi 15 € / vuosi ja ainaisjäsenmaksuksi 150 € / jäsen.

Vuosikokous Pitkäjärvellä 5.9.

Hallituksen kokoonpano on ollut seuraava

Varsinainen jäsen:

Pj. Heikki Pelkonen, erov. 2020
Vpj. Pekka Pelkonen, erov. 2020
Raimo Pelkonen, erov. 2020
Marja Ranta-Nilkku, erov. 2023
Tea Pelkonen, erov. 2023
Juho Pelkonen, erov. 2023

Varajäsen:

Aarne Pelkonen, erov. 2020
Lasse Pelkonen, erov. 2020
Lauri Pelkonen, erov. 2020
Mirja Fasta, erov. 2023
Outi Pelkonen, erov. 2023
Mika Pelkonen, erov. 2023

Hallitukseen valittiin erovuoroisten tilalle entiset jäsenet Heikki Pelkonen, Pekka Pelkonen ja Raimo Pelkonen sekä varajäsenet Aarne Pelkonen, Lasse Pelkonen ja Lauri Pelkonen. Puheenjohtajaksi valittiin Heikki Pelkonen ja varapuheenjohtajaksi Pekka Pelkonen.

Tilintarkastajiksi (toiminnantarkastajiksi) valittiin Riikka Sauramäki ja Sampo Pelkonen.

Varatilintarkastajiksi (varatoiminnantarkastajiksi) valittiin Jussi Pelkonen ja Kirsi Ronkainen.

Virallisen kokouksen jälkeen oli tarjolla ruokailu. Maukkaan karjalanpaistin ym. ruoan jälkeen oli ohjelmassa vapaata ohjelmaa. Se olikin mukavaa, kun sai tavata sukulaisia ja vaihtaa kuulumisia. Suuren vaivan ohjelman eteen oli tehnyt Pekka, joka oli koonnut Taavetin ja muutamien muidenkin evakkomatkaista hienon esityksen. Hannu ja Lauri Pelkosesta on tehty geenitutkimus ja Tuula kertoi siitä ja sen tuloksista hieman. Ehkäpä tulevaisuudessa tätäkin asiaa selvitämme lisää. Lisäksi ohjelmassa oli mm. arpajaiset, kakkukahvit ja sauna. Vaikka korona-aika karsi osallistujia, oli hienoa, että kokous saatiin pidettyä onnistuneesti.

Pekka kertomassa evakkomatkasta

Saadaanko koronavuotena 2020 uudestaan "vanhan ajan joulu"?

Millainen oli 13-vuotiaan joulu lähes 90 vuotta sitten?

Ovelle kolkutteleva keskitalven juhla-aika jää aikakirjoihin kovin erikoisena, kulkutautijouluna. Mahtaako siitä tulla hiukan samantapainen kuin vanhan ajan joulut olivat? Siis siihen aikaan, kun "pandemia" oli vielä "kulkutauti" - eikä kuvaakin vitsauksen luonnetta nasevasti?

Arvailtaanpa vähän:

Joulumatkustelusta neuvotaan nyt luopumaan. Vanhaan aikaan matkustelu taisi olla vähäistä siksikin, kun ei ollut juuri autoja, saati lentokoneita tai nopeita junia?

Joulua vietetään nyt mahdollisimman pienessä piirissä. Oliko entisaikaan niin luonnostaankin?

Suvun vanhempaa väkeä ei lähestyvän juhla-ajan vietossa ole tämmöisiin vertailuihin ja arvailuihin vastaillemassa. Mutta minkäs teet; kokoontumisia on pakko rajoittaa ja rajusti, jotta riehuva kulkutauti talttuu, ja ihmishenkiä säästyy.

Onneksi muisteluja on tallessa sukukirjassa. Selviäisikö sieltä, mitä samaa joulunvietossa oli vanhaan aikaan, ja mikä taas on nyt erilaista? Katsotaanpa pari muistelusta, ensin lyhyt ja sitten yksityiskohtaisempi, niin voitte itse jouluna verrata:

Joulu oli juhlista tietysti mieleenpainuvn. Isä ja äiti tekivät lahjoja: vaatteita, sukkia, lapasia, kelkkoja ja joskus leikkikalukin, jopa myöhemmin omena, piparkakku ja karamelli. Joulukirkko alkoi klo 6, mukaan pääsi vanhimpia lapsia. Yön pimeys, tähtitaivas ja aisakellojen kilinä jäivät mieleen. Joskus ajettiin kilpaa, kirkkoreki oli korkeareunaisempi kuin tavallinen reki. Joulukuusia ei 1930-luvun alussa vielä ollut, mutta niitä ruvettiin sitten tuomaan ja yleistyivät vähitellen. Joulupukki kyllä kävi ja toi lahjoja.

Pyhänseudut, pääsiäinen, helluntai ja jouluntienoo olivat kyläilyaika. Meillä vieraili Korhosen Paavo ja Mari-täti Myllypellosta (n. 15 km), mukana tytöt Helvi ja Toini. Lähes aina heillä oli äidille jotain käsitöitä. Paavo myös laulatti tyttöjä ja teki itse taikatemppeja. Myös Heikki-sedän väki kävi Käkisalimesta. Selma-äidin siskot Martta ja Esteri olivat myös odotettuja vieraita.

Näin muistelivat 1930-luvun lapsuusjoulujaan Räisälän Virtelässä Taavetti ja Selma Pelkosen vanhimmat lapset. Lahjat ja joulupukki olivat siis lapsille tärkeitä silloinkin. Ja herkut. Tapaninpäivänä tykättiin ja saatiinkin kyläillä, ja vieraista jäivät mieleen ainakin ne, jotka keksivät lapsille hauskaa ja hupia.

Joulunviettoa vuonna 1936 Kaukolan lapsuuskodissaan on muistellut Erkki Pelkonen, sukuseuran Matti-kantaisän pojanpoika, tähän tapaan:

Kovin eroavat 1930-luvun ja 1990-luvun joulut toisistaan, kun vertailee niitä keskenään.

Ennen joulukuudessa oli poltettavat steariini kynttilät, joita täytyi vartioida, ettei tuli päässyt leviämään. Joulukuusi oli haettu aattoamuna. Lunta oli silloin jo paljon metsässä. Kuusi koristeltiin aattopäivänä sen ajan koristeilla, joita ei kovin runsaasti ollut. Muistelen, että meillä kotona oli lisänä karamellikoristeita. Aatto kului rauhallisesti. Radiosta kuunneltiin jouluohjelmaa. Nukkumaan mentiin viimeistään iltakymmeneen mennessä, että olisimme aamulla virkeitä kirkkoon menijöitä.

Herätys jouluaamuna oli aikaisin, jo ennen kello neljää. Kirkkoon oli lähdeävä viimeistään puoli viiden aikaan, sillä ajomatkaa kertyi 10 kilometriä. Jumalanpalvelus alkoi kello kuusi. Hevonen valjastettiin laitareen eteen. Sinne vällyjen sisälle lapset peiteltiin. Niin alkoi matka joulukirkkoon kulkusten ja aisakellojen kilkatessa.

Sinäkin jouluna oli kova pakkanen ja sen mukaan täytyi laittaa vaatetta päälle. Ajoreittimme kulki silloin Airasmaan ohi kangastietä, sieltä Lahdelman kautta Haajoen sillalle ja edelleen Ala-Kaukolan tietä Kaukolan kirkolle.

Kirkonmäellä oli kova vilске, kun kirkkoon menijät sovittelevat hevosia puomeihin ja laittoivat niille vällyjä selkään.

Kuva: Rudolf Koivu: Joulukirkkoon

Kaikilla oli tiedossa se, että vaikka kirkko oli lämmitetty, niin alussa on viileää. Joulukirkon loppupuolella alkoi kirkko jo lämmitä niin paljon, että alkoi nukuttaa. Useita kertoja sai äiti herätellä.

Joulukirkko päättyi ja kotimatka alkoi. Kotimatalla kirkosta palaavien kesken alkoi kilpa-ajo. Katsottiin, kenellä on hyvä hevonen. Kilpa-ajajien kesken kovassa tohinassa sattui niinkin, että reki kaatui ja kirkkoväki pyllähti lumihankeen.

Joulukirkosta saavuttiin kotiin ja ensimmäiseksi juotiin lämpimät joulukahvit. Joulupäivä vietettiin hyvän karjalaisen tavan mukaisesti kotona, kylään ei saanut mennä.

Tapaninpäivänä oli karjalainen tapa "tahvanan ajo". Tapaninpäivän aamuna jo viiden aikaan Arposen Matti tuli meille herättelemään ja kysyi onko tahvana kotona. Siinä naapurusten kesken hetken haasteltuaan Matti ehdotti, että mennäänpäs kysymään Linnankiven Emililtä onko siellä tahvana kotona. Saivat sinä jouluna Linnankiven Emil ja Saimi aikaisia vieraita. En tiedä kävivätkö tahvanan ajelijat muissa taloissa. Äitini kertoi myöhemmin, että melko varmasti, koska tahvanan ajosta tultiin vasta iltapäivällä kotiin.

Useasti kävimme jouluna Kirvussa, jossa isäni sisko oli Valtosen talossa emäntänä. Tänä jouluna sieltä tultiin meille tahvanan ajoon.

Ilmastokin, ainoa ilmainen ihmisille, on muuttunut. Kaksikymmentä- ja kolmekymmentäluvulla oli jouluna talvi, oli lunta ja pakkasta. Kun nyt katson ikkunasta ulos, maa on musta ja lämpömittari näyttää nollaa. Ajatuksissani silloin välkkyi kuva lapsuusajan kirkkomatkasta ja siitä kuinka kirkosta lähdeettäessä hevonen irrotettiin puomista ja povotta solmittiin valjaisiin. Se oli harrasta ja rauhallista. Siinä sivussa sanottiin muutama sana naapurille. Toista on nyt. Meillä karjalaisilla säilyy sydämissämme muistot lapsuusajan kirkkomatkoista synnyinpitäjän Kaukolan kirkkoon.

Erkki oli muistelemaan jouluna jo 13-vuotias. Siitäkö johtunee, että muistikuvat olivat näin yksityiskohtaisia vielä yli 70-vuotiaana? Tarkempia muistikuvat voivat tuskin ollakaan muuten kuin jos kirjoittaa (tai piirtää?) joulunviettoaan muistiin jo heti joulun aikaan. Sehän voisikin olla nyt hieno idea: olisipa mukava saada sukuseuraan talteen tarinoita siitä, millainen oli suvun jäsenten, perheiden ja lasten joulu 2020? Nimittäin tästä kulkutautivuodesta ja joulusta varmasti puhutaan vielä kauan...

Asko Pelkonen in memoriam

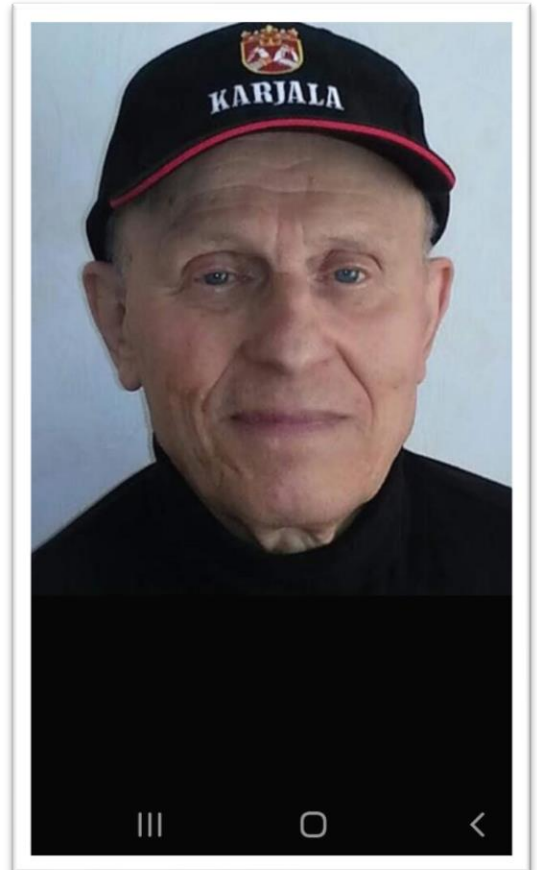
Asko Kalevi Pelkonen syntyi saunassa 10.9.1932 Käkisalmen Suotniemessä. Asko oli Väinö ja Anna Pelkosen kahdeksasta lapsesta vanhin. Koulun hän aloitti Käkisalmen Tenkaniemessä syyskuussa 1939. Koulu ei ehtinyt kuin alkaa kun evakkotie kutsui Askon ja muun perheen. Evakossa oltiin Ylistarossa 1939-1940 ja Lievestuoreella 1940-1943. Käkisalmeen palattiin 1943, mutta 1944 tuli uudestaan lähtö evakkoon, tällä kertaa Seinäjoelle. Seinäjoelta muutettiin 1945 Parikkalaan, jossa Asko kävi koulun loppuun ja aloitti työelämän. Ensimmäiset työpaikat olivat Parikkalassa varastoapulaisena Särkisalmen Huonekalutehtaassa ja apusahurin apulaisena Karjalan Metsätuotteella. Karjala oli Askon elämässä aina mukana, kaipuu synnyinseuduille säilyi hänellä elämän loppuun asti.

Keväällä 1948 muutettiin Imatralle, jossa Asko asui koko loppuelämänsä. Asko, perheen vanhimpana lapsena ja poikana lähti isä Väinön apupojaksi rakennukselle ammattia oppimaan. Rakennuksilta Asko ja isä siirtyivät Viipurin Linja-Autolle (myöh. Pohjolan Liikenne Oy) linja-auton koripusepän töihin. Viipurin Linja-Autolla Asko tapasi tulevan vaimonsa Marian, os. Kyyrönen.

Avioliittoon mentiin 1954 ja perheeseen syntyi kolme lasta, Eija 1955, Pertti 1957 ja Jaana 1961. Imatran kaupungin palvelukseen Asko siirtyi 1976 ja 1990 hän jäi yksilölliselle varhaiseläkkeelle. Itsenäisyyspäivänä 2007 vaimo Maria nukkui pois.

Armeijaan Asko meni 1952 palveluspaikkana K-SR (Kaakkois-Suomen Rajavartiosto) Immolassa, missä syntyi loppuelämän kestävä kiinnostus hiihtoon ja ampumahiihtoon. Kilpaurheilu-ura alkoi 1953 Hämeenlinnassa, missä K-SR:n joukkue voitti A-sarjan partiohiihdon Suomen mestaruuden. Ampumahiihdon SM-kilpailuissa Immolassa 1966 Asko voitti viestihiihdon SM-kultaa Imatran Hiihtäjien joukkueessa. Menestystä tuli myös ampumahiihdon henkilökohtaisessa 35-vuotiaiden sarjassa, SM-kultaa 1969, hopeaa 1971 ja pronssia 1968 ja 1970. Myös muut urheilulajit kiinnostivat Askoa, Vuoksen Soutajissa hän souti muutaman SM-mitalin 1950-luvun lopulla ja Imatran Suunnistajien kanssa hän suunnisti mm. lukuisia Jukolan Viestejä. Oma liikuntaharrastus väheni 2000-luvun alussa tapahtuneen halvaantumisen johdosta. Mutta urheilun intohimoinen seuraaminen oli Askon päharrastus lähes hänen elämänsä loppuun asti.

Eläkevuosina iloa Askon elämään antoi tapaamiset ja yhdessäolo lasten ja lastenlasten kanssa. Viimeiset puolitoista vuotta Asko vietti Eksoten palvelutalossa muistisairauden edettyä. Hän nukkui rauhallisesti pois sunnuntaiamuna 19.7.2020. Siunaus toimitettiin 14.8. ja hänet laskettiin vaimonsa Marian viereen Karhumäen hautausmaalle Imatralla.

Muisteluita

Pappa

Ellen (13 v.), Luukkonen, ideoinnissa myös Ilona (9v), Aino ja Juho

Pappa ei ole mikään karjalainen suupaltti. Hän istuu hiljaa kesämökillä ruokapöydän vasemmalla puolella, toiseksi viimeisellä penkillä, teekuppi kädessä, ulos ikkunasta luontoa tuijottaen. Kun papan näköpiiriin sattuu lintu, suu kuitenkin avautuu. Luonto onkin papalle suurin rakkaus, heti mummon jälkeen tietysti. Tämän huomaa siitä, että pappa on nikkaroinut ja ripustanut mökin pihapiiriin lukuisia erilaisia linnunpönttöjä.

Kun autolla kaartaa mökin pihaan, papan tapaa sieltä yllään vanha kauluspaita, harmaat farkut, risaiset kengät, naulaliivit ja 30 vuotta vanha Filan lippis. Pappaa ei usein mökillä näekään, muuta kuin ruoka-aikoina, sillä suurimman osan ajasta hän viettää metsissä käveleskellen, tiluksia

tarkistaen, polttopuita tehden, vettä hakien, vessanpönttöä tyhjentäen, soudellen ja nikkaroiden. Papalla on koko ajan joku projekti päällä. Hänen suhtautumisensa rakennusprojekteihin on kuitenkin harkitsevainen. Esimerkiksi mökin rakentaminen alkoi vuonna -98 ja ehkä lähivuosikymmeninä se vihdoinkin valmistuu kokonaan. Tämän kuvauksen perusteella voi huomata, ettei mökki ole papalle mikään lepokoti, tai sitten papalla on vain erikoinen lepotaktiikka.

Pappa pitää teestä, pullasta ja linnuista. Hänen päänsä on täynnä tietoa. Pappa tietää kaikki vastaukset Trivial Pursuit -tietopeliin, muttei silti osallistu siihen itse, vaan tuhahtelee ja myhäilee taustalla muiden vastauksille.

Papalla on tapana tehdä muille ihmisille pientä jäynää. Esimerkiksi tökkiminen ja käpyjen heittäminen, joiden jälkeen kuullaan papan tunnusmerkki eli viaton viheltely, ovat hänen vakiojäyniään. Pappa myös vitsailee ja käyttää omintakeisia ilmaisuja kuten "Thäng juu." ja "Älä pudoo!". Lieneekö tämä sitä karjalaista perintöä?

Muistellaan koulunkäyntiä (80-luvulla)

Tarinoi Aino L.

Paikat, joissa asumme lapsuutemme varhaisimmat vuodet, jättävät pysyvän muistijäljen mieleemme. Lapsuuden paikkoihin palaamme ajatuksissamme aina uudelleen. Ne luovat perustason, johon vertaamme kaikkia myöhempiä paikkakokemuksiamme. Paikka muodostuu sen fyysisistä ominaisuuksista ja ulottuvuuksista mutta myös sosiaalisista suhteista. Aikojen saatossa väritämme lapsuuden paikkoja muistoilla ja nostalgialla.

Aloitin koulunkäynnin v. 1988. Koulu on valkoinen tiilirakennus pientaloalueen syleilyssä. Matkaa koululle oli hieman yli 2 km ja sen vuoksi sain ilmaisen bussilipun. Aamuisin menin siis kouluun bussilla. Ensimmäisenä koulupäivänä ensimmäisen luokan oppilaat kerääntyivät koulun pihalle. Oppilaat jaettiin Aimon ja Liisan luokkiin. Toivoin kovasti pääseväni Liisan luokkaan, koska toivoin naisopettajaa. Päädyin kuitenkin Aimon luokalle ja olin tästä kovin pettynyt. Nopeasti aloin kuitenkin pitää Aimesta. Hänellä oli hauskat jutut. Muistan erään keväisen retken, jossa hän tanssitti meidän luokkakavereita laiturilla ja lauloi: "Tanssi tanssi tyttönen, huomenna saat sinä sulhasen."

Ensimmäisellä luokalla minulla oli uusi My little pony-reppu. Pidin siitä kovasti. Kerran nahinoin luokkakaverini Villen kanssa, johon olin muuten hieman ihastunut koko ala-asteen ajan. Jostakin syystä Villen sakset leikkasivat pienen nirhauman lenkkiin, josta reppu ripustetaan. Pahoitin mieleni. Seuraavana päivänä Ville tarjosi, että hänen äitinsä voisi ommella repeämän. Kieltäydyin tästä kuitenkin edelleen ärsyyntyneenä.

Iltapäivisin palasimme yleensä serkkuni ja kaverimme kanssa koulusta jalan. Koulumatkalla oli kiska, josta kävimme joskus ostamassa irtokarkkeja. Niitä sai valita lasipurkeista, joita kiskanpitäjä lapioi asiakkaan toiveiden mukaan pussiin. Paluumatkat kestivät usein pitkään. Keksimme leikkejä ja tarinoita. Pysähdyimme valuttamaan vettä vesipostista. Ainoa pelko kotimatalla oli paikallinen mies Jokkis, joka oli aika usein pienessä maistissa. Kerran Jokkis heilui tiellä luudan

kanssa ja oli kovaääninen. Pelästyimme häntä ja juoksimme karkuun. Kompuroimme toisiimme alamäessä, nousimme taas pystyyn ja pingoimme karkuun minkä jaloista pääsimme. Siitä riitti puhumista pitkään.

Lapsuuden kotimaiset on edelleen mielessä turvallisina ajatuksina. Asuin pitkään Pohjois-Suomessa ja kun palasin puolison ja lasten kanssa takaisin Etelä-Suomeen, asettuminen uuteen kotipaikkaan tuntui vaikealta. Mietin, että teinkö virheen kun en muuttanutkaan lapsuuden maisemiin. Käynnit lapsuusmaisemissa rauhoittivat kuitenkin mieltäni. Toisaalta, kävellessäni lapsuuden kotimaisemissa havahduin, että ne olivat muuttuneet paljon: koulu oli laajentunut, kiskaa ei enää ollut, Jokista ei enää näy. Mittasuhteet näyttivät jotenkin kutistuneet. Tajusin, että lapsuuteni paikkaa ei enää ollut olemassa kuin mielessäni. Sinne voin helposti palata ajatuksissani milloin ja missä vain.

Muistelmalastuja

Markku P.

Isoäiti on muistellut koulunkäyntiään 1930-luvulla. Hän oli luonnostaan vasenkätinen ja teki vasemmalla kädellä vaativammat työt. Koulussa hänet kuitenkin pakotettiin opettelemaan kirjoittamaan oikealla kädellä. Myös käsitöissä piti opetella oikeakätiseksi, eihän saksiaakaan ollut vasenkätisille. Lopun ikäänsä hän sitten kirjoitti tekstinsä oikealla kädellä, mutta ei pakottanut omia oppilaitaan tällaiseen. Koulunkäynti ei muuten tainnut olla niin ikävää, kun kerran ryhtyi opettajaksi.

Isoäiti muisteli koulunkäyntiään 1960-luvulla. Kaksi ensimmäistä luokkaa meni hyvin ja oli mukava naisopettaja. Kolmannelle luokalle mentäessä aloitti miesopettaja, joka ei pitänyt erityisemmin tytöistä (eikä naisistakaan ehkä) ja ilmaisi tämän selkellä tavalla. Tämä tuntui pienestä työstä erikoiselta ja sellaiselta epätasa-arvolta, mihin hän ei ollut tottunut. Koulunkäynti alkoi olla tuskallista ja sitten hän sanoi isälle, että hän haluaa vaihtaa koulua. Isä otti yhteyttä kouluun ja hoiti asian niin, että ainakin neljännen luokan ja ehkä osan kolmannesta luokasta hän kävi toista koulua. Aika rohkeaa pieneltä koulutyöltä.

Isoisä muisteli, miten hän kävi kansakoulun yläluokat eli kolmannen ja neljännen luokan 1960-luvulla, siinä Tokion olympialaisten aikaan. Kun alaluokilla luokassa oli tyttöjä ja poikia, yläluokalla ei ollut kuin poikia ja heitä oli kokonaista 46 ! Onneksi opettajana oli riittävän tomera miesopettaja. Lauantaitkin käytiin koulua.

Aivan taannoin isoisä vieraili lapsenlapsen koulussa, siis ennen koronapandemian aikaa. Tuntui jännältä, miten kaksi kakkosluokkaa toimivat yhdessä ja luokassa oli kaksi opettajaa yhtä aikaa. Ja taisi olla kaksi luokahuonettakin, joista toisessa vieraili. Oppilaita oli alle 20 opettajaa kohden. Oppitunnista isoisä muistaa vielä sen verran, että aiheena oli mm. aikamoinen pino uusia lastenkirjoja, joiden sisällöistä kerrottiin ja ehkäpä kysyttiinkin, löytyisikö näistä kiinnostavaa luettavaa. Ja sitten askarrettiin yhdessä.

Jäsenmaksu

Vuosi pian taas vaihtuu ja on aika maksaa tulevan vuoden jäsenmaksu. Sukuseuramme jäsenmaksu on 15 € ja sen voi maksaa Pelkosten sukuseuran tilille FI28 8146 9710 0190 26. Mikäli olet jo sukuseuramme jäsen, voit halutessasi tulla ainaisjäseneksi. Se tapahtuu maksamalla 150 euroa. Tällöin jäsenmaksua ei enää tarvitse maksaa seuraavina vuosina.

Jäsenistön tiedot

Mikäli olet muuttanut tai jos sähköpostisi on vaihtunut, olisi hienoa, jos voisimme saada tämän tiedon myös sukuseuraan. Moni sukumme jäsen ei myöskään saa Virtelän Viestiä. Onko sinun läheisissäsi heitä, joita voisimme lisätä postituslistallemme? Otamme mielellämme vastaan näitä tietoja.

Pelkosten sukuseuran hallitus toivottaa jäsenilleen ja ystävilleen rauhallista joulua ja siunattua uutta vuotta 2021!

pj. Heikki Pelkonen
heikki.pelkonen(a)evl.fi
Isomäenkatu 12
15500 Lahti
040 5050282

vara-pj. Pekka Pelkonen
pekka.pn(a) gmail.com
Kynnysmäentien 10
01860 Perttula
puh 040 9384431

siht. Tea Pelkonen
tea.pelkonen(a)porvoo.fi
Suurpellontie 12 as. 5
07700 Koskenkylän saha
puh. 040 9122979

Raimo Pelkonen
raimo.pelkonen(a)elisanet.fi
Heinätie 7
00730 Helsinki
puh 040 5032945

Juho Pelkonen
juho.pelkonen(a)gmail.com
Kuusikuja 14 A
05200 Rajamäki

Marja Ranta-Nilkku
marja.rantanilkku(a)gmail.com
Märsyläntie 54
69100 Kannus